

1

Ужасът на поретата

„Да му се не види, не мога да изпусна такъв случай!“, помисли си Минерва. „Твърде съблазнителен е!“

Безшумно като лисица тя остави велосипеда си на земята и се сгуши в цъфналия храст орлови нокти. Извади от гръбна си прашката и се приготви.

Старият фургон на О`Съливан беше паркиран на алеята пред къщата им, явно семейството се готвеше да замине за ваканцията.

Всички вече се бяха качили, включително и Уилям Завоевателя – злият неаполитански булдог, който пускаше лизи на задната седал-

Ужасът на торетата

ка. Единственият, който все още липсваше, беше...

- ГИЛБЪРТ! - викна ядосано господин О`Съливан. - Ако не се появиш до една минута, тръгваме без тебе! - заплаши той и запали двигателя.

Минерва опъна ластика на прашката и се усмихна...

Гилбърт О`Съливан беше главатар на банда момчета, които тормозеха всички деца в околността. Беше настъпил моментът за малък реванш.

- Идвам! - отвърна с досада Гилбърт, заличайки под тежестта на сак с тенис ракети. Наведе се, за да ги сложи в багажника.

- Браво, точно така, не мърдай! - промърмори Минерва и притвори едното си око. - Съвършената мишена!... Улучих! - подскочи тя радостно.

- Ооох! - изпищя изненадано момчето.

- Гилбърт! Стига глупости! Веднага се качвай в колата! - нареди баща му.

- Но татко... - момчето разтриваше улу-

Глава 1

ченото място, когато втори изстрел го перна по носа. – Ох! – изпъшка Гилбърт и се огледа ядосано.

В този момент фургонът потегли и Гилбърт трябваше да скочи в движение, без да е разбрал кой посмя да го нападне, макар че подозираше чие дело може да е това.

И наистина...

– Приятно прекарване, Гилбърт! – извика Минерва, като изскочи от храста точно когато фургонът забиваше към главния път.

– Минерва Минт! – извика момчето вбесено.

Минерва помахаше с ръката си, в която гържеше прашката.

– Знаеш ли, напоследък нямах много възможност да се упражнявам в стрелба. Благодаря ти, че беше така любезен да станеш моя мишена! – поклони се тя. – Връщай се бързо! Без тебе ще ми е скучно...

– Скъпо ще ми платиш! – размаха юмрук Гилбърт и фургонът изчезна зад завоя.

Минерва прибра доволна прашката си. Бе-

Ужасът на торетата

ше си я направила сама и до този момент не беше пропускала цел. Доволна от малката си победа, тя направи няколко цигански колела и се претърколи презглава.

- Това със сигурност е чудесен начин за отбелязване на началото на ваканцията! - възкликна момичето, като се спря, за да си поеме дъх.

После направи още едно колело, ей така, за да завърши делото си.

Всъщност няма нищо по-вълнуващо от началото на лятната ваканция. Обзема те желание да пееш, да танцуваш, да се претърколиш стотици пъти... Макар че всъщност Минерва не ходеше на училище. Но приятелите ѝ Раби и Томазина ходеха и от днес щяха да бъдат само с нея. И това беше чудесен повод за празнуване!

Минерва трябваше да се срещне с тях в селото пред пощенската служба на Булеварда на сливите. Бяха решили да купят вкусни неща за ядене и да прекарат целия следобед в тайното си скривалище в пущинака.

Глава 1

„Съвършена програма“, помисли си Минерва, като се метна на велосипеда си и се понесе с пълна скорост към Пемброуз. Червените ѝ къдрици танцуваха на вятъра, а тя викаше: „ПИСТААА!“, в случай че някой случайно се озове на пътя ѝ.

Пемброуз беше малко селце, разположено на уютен залив с кристална вода, в който се поклащаха рибарски лодки. По скалите мързеливо се припичаха сивкави тюлени, а чайките и гларусите прелитаха с писъци над пристанището. От морето тръзваха стръмни улички, около които се редяха кипри къщички, построени толкова близо една до друга, че приличаха на рибки в консерва.

Обикновено през юли туристите превземаха времето селце, а тази година, след откриването на книгата с пророчествата на Мерлин, пазена в малкия музей на пристанището, броят на посетителите се беше увеличил многократно. Човек ги разпознаваше веднага по изгорелите от слънцето носове и фотоапаратите в ръцете.

Ужасът на торетата

Поради туристическото нашествие кметът беше решил да затвори центъра на града за автомобили. Ако туристите имаха тежък багаж, можеха да наемат Лола, малката петниста кобилка, която теглеше каручката на Тимъти, срамежливия собственик на „Рибешки кости“ – единствената гостилница в селото.

– ПИСТААА! – извика Минерва, като прелетя по Булеварда на сливите. Спирането винаги я затрудняваше.

Някои по-бързи туристи успяха да се дръпнат от пътя ѝ, но за да избегне малка група хора, събрани пред пощенската служба, на Минерва ѝ се наложи да завие рязко и за щастие, се спря в куп бали сено, струпани пред „Рибешки кости“.

„Трябва непременно да подобря техниката си!“, помисли си Минерва, докато плюеше сламките, влезли в устата ѝ.

– Ей, здравей, Лола – каза тя на кобилата, която се беше навела да я разгледа с големите си лешникови очи. – Съжалявам, че ти разва-

Глава 1

лих обяда.

До кротката муцуна на Лола се появиха лицата на Раби и Томазина.

- Минерва, добре ли си? - попитаха те загрижено.

- Никога не съм била по-добре! - усмихна се тя. И за да покаже, че всичко е наред, бързо се изправи.

С голямо удивление забеляза, че цялото село беше станало свигетел на нейното „спиране“.

Ужасът на торетата

Там бяха Тимъти с кобилата Лола, двете сестри Бартоломей, полицаят Оливър, майката на Раби, която се занимаваше с пощенската станция, доктор Гералд и възрастният енорийски свещеник, както и група стари рибари и стари момичета, които представляваха мнозинството от жителите на Пемброуз.

„О, не! Сега ще последва голямо мъмрене!“, помисли си Минерва, като хвърли загрижено поглед към Оливър. Полицаят се оплакваше често от бяството и каране. Веднъж дори я беше нарекъл „обществено опасна“.

Никой обаче не се интересува от момичето – изглежда течеше важен спор.

– Какво правят тук всички тези хора? – полугласно попита приятелите си Минерва.

– Има някаква загадка! – отвърна Томазина шепнешком.

– Наистина ли? – покритото с лунички лице на Минерва светна.

– Ама още не знаем дали е истинска... – опита се да укроти ентусиазма им Раби.

Томазина изглеждаше съвършено в училищ-

Глава 1

ната си униформа, меките ѝ руси букли бяха вързани с панделка, а по блестящите ѝ лачени обувки нямаше и петънце. Но начинът, по който сръга Раби с лакътя си, никак не беше грациозен.

- О, не разваляй всичко, както правиш обикновено!

Момчето се готвеше да ѝ отвърне, но възбудени гласове от тълпата привлякоха вниманието им.

- Вече трета нощ поред ми къса мрежите! - гневеше се един стар моряк.

- И нашите! - намесиха се и други рибари.

- Аз видях нещо в морето - прекъсна ги старият Джо, пазачът на музея. - Една тъмна гигантска сянка...

- И аз я видях! - възкликна Оливър - По време на една от обиколките ми, като инспектирах пристанището... беше нещо огромно и чудовишно...

- Това е Ужасът на моретата! - изпуска възрастната госпожа Маркерел.

Лицата на присъстващите преbledнях.

Ужасът на торетата

- Това е предупреждение, че приближава ужасно нещастие - промърмори един от моряците.

Това беше големият страх на всички жители на Пемброуз, които бяха много суеверни.

- Така е! Последния път, когато се появи, измря рибата в морето и мрежите стояха празни с години! - с гробовен глас каза пенсионираният комодор Херинг.

- Хайде, стига! Със сигурност има друго обяснение - чу се спокойният глас на доктор Гералд.

Селският лекар беше много мъдър човек. Обитателите на Пемброуз, освен че му доверяваха всичките си истински и въображаеми болестки, гържаха много и на мнението му.

Но Минерва, Раби и Томазина, които попибаха жадно всяка гума, бяха разсеяни от появата на нещо черно и космато, което се хвърли отгоре им и ги събори на земята.

- Пендрагон! - възкликна Раби.

Кучето го заблиза по лицето, а после заоблизва и лицата на двете момичета.

Глава 1

- Простете му, много се радва да ви види - каза любезен глас.

Децата вдигнаха поглед към едно млечно бяло лице със сини като езерата в пущинака очи.

- Агата! - възкликнаха те.

- Хайде, Пендрагон! Остави ги да гишат - младата жена гръпна кучето. - Здравейте, деца, отгавна не сме се виждали - усмихна се тя и лицето ѝ стана много красиво. - Дойдох да купя конци за бродериите си, но не очаквах да намеря тука цялото село... - въздъхна тя и се огледа наоколо.

Някои от присъстващите се отгръпнаха, като я забелязаха. Други я изгледаха притеснено.

Агата Уилоу, магьосницата от пущинака на Бодмин, не беше особено обичана в Пемброуз. Затова живееше сама в малка къщичка близо до блатото на Алдер, където растяха билки, от които приготвяше лечебни прахове и сиропи.

- Агата, има някаква загадка! - възбудено

Ужасът на моретата

започна да разказва Минерва, без да поздравя приятелката си.

- Някакъв си Ужас на моретата късал рибарските мрежи! - намеси се Томазина.

- Ти знаеш ли нещо за това? - попита Раби.

Агата им беше помогнала да разрешат едната група загадка и благодарение на нея бяха открили пещерата на магьосника Мерлин.

- Съществува ли наистина Ужасът на моретата? - не спираше Минерва.

- Приятели, ако си спомняте, веднъж ви казах, че е по-добре да се оставят на мира старите легенди... - въздъхна Агата.

- Да, но ние не те послушахме и открихме книгата с пророчествата на Мерлин! - не ѝ остана дължна Минерва.

Агата се разсмя. Тримата ѝ млади приятели бяха упорити и щяха да разкрият всичко, със или без нея.

- Добре - предаде се накрая Агата. - Ще ви разкажа това, което знам, но в замяна ще ви помоля за нещо. Може ли Пендрагон да остане при вас няколко дни? Трябва да отида с

Глава 1

Тристам да изследваме един старинен замък в Шотландия и не мога да го взема със себе си.

Тристам беше млад археолог, който месец преди това беше подлудил селото, като твърдеше, че пещерата на Мерлин не съществува, но после промени мнението си, донякъде благодарение и на красотата на магьосницата от пущинака.

- Дадено! - зарадва се Раби и презърна кучето.

- Благодаря! - усмихна се Агата. - Предупреждавам ви, че.... - сините ѝ очи потъмняха. - Ако наистина става дума за Ужаса на моретата... никой няма да се спаси.